

اشتباهات پیهم به مداخلات پاکستان جان تازه میدهد

مذاکرات سه جانبه ای که بین سران افغانستان، پاکستان و ایران در پاکستان بتاريخ ۱۶ فیبروری ۲۰۱۲ در شهر اسلام آباد انجام شد، در این مذاکرات موضوعات منطقه و جهان بخصوص روابط افغانستان و پاکستان طی ۱۱ سال گذشته مورد بحث قرار گرفت، میتوان گفت این مذاکرات در مورد صلح با افغانستان نه تنها هیچ دستاورد مثبت نداشت بلکه با گفته های توهین آمیز وزیرخارجة پاکستان خانم حنا گهر مواجه شد وی در یک مصاحبه خواست های افغانستان رامضحک و غیر قابل قبول خواند، که از طرف وزارت خارجة افغانستان هیچ نوع پاسخ معقول به گفته های خانم حنا گهر نشان داده نشد. عدم پاسخ بدان معنی است که خواست های افغانستان واقعاً غیر معقول بوده است، با کمال تأسف باید گفت رهبری افغانستان هنوز هم خود را جیره خوار زمان جهاد آی. اس. آی. پاکستان می داند و وقتاً فوقتاً از کمک های زمان جهاد سپاسگذاری می کنند، این رهبران تا اکنون درک نکرده اند که پاکستان هیچ گاهی هم بخاطر افغانستان با مجاهد صاحبان کمک نکرده بلکه در آن منافع خود را برآورده ساخته است و قدرت کشور خود را تا سرحد رسیدن به قوه اتمی رسانید، اگر چه آقای کرزی قرار گذارشات، گفته های تند را نثار رهبران پاکستانی کرده، که با مداخله آقای یوسف گیلانی قطع شده و خانم حنا گهر وزیر خارجه پاکستان در یک کنفرانس مطبوعاتی که بعد از ملاقات رهبر افغانستان با رهبران پاکستان و ایران برگزار شده بود اظهار داشت که «مذاکرات داغ بود و بعضی اوقات ما نیاز به همچو مباحثات داغ داریم» وی از چگونگی مذاکرات یاد نکرد که در کدام مورد داغ بوده است وی هرگونه مداخله در امور افغانستان را رد کرده گویا که یکی از مدافعان سرسخت صلح در افغانستان است.

از آن جایی که اعمال پاکستان ناشی از مداخله ایست که از سال ها ادامه دارد و این مداخلات پاکستان از زمان سرادر محمد داوود خان به طور کاملاً آشکارا آغاز شده و در زمان حکومت حزب دیموکراتیک خلق و بخصوص بعد از ورود قطعات شوروی سابق به اوج خود رسید، در طول این مدت هیچگاهی هم پاکستان نگفته که در امور داخلی افغانستان مداخله کرده است.

آیا این رهبران مجاهدین شاهد زنده این مداخلات بودند؟ یاخیر؟ البته که بودند، همه نه تنها شاهد تعلیم و تربیه نظامی و تروریستی به گروه های مجاهدین بوده بلکه در آن عملاً اشتراک داشتند، و با مجاهدین، نظامیان آی. اس. آی. مستقیماً در جبهات اشتراک داشتند، ولی باز هم با چنین دیده درآبی آقای آصف علی زرداری می گوید که (پاکستان گروه های تند رو را هیچ گاه حمایت نکرده است. وی میگوید حکومت پاکستان و قوای مسلح این کشور چه به طور مستقیم و یا غیر مستقیم از تند روان در افغانستان حمایت نکرده است، وی اضافه می کند که بقایای تند روان از زمان جنگ با شوروی سابق هنوز در پاکستان موجود اند).

ولی رهبران مجاهدین و شخصاً آقای کرزی در جهاد سهم داشتند هیچگاهی به پاکستانی ها سریعاً نمی گویند که آقایان! شما چه وقت مداخله نظامی تانرا در امور داخلی افغانستان تأیید کرده اید؛ که حالا کنید، این یک روش دایمی و همیشگی شما از زمان اشغال شوروی تا فعلاً است و ادامه دارد و خواهد داشت، ضرب المثل مشهور است که میگویند (پیش پنج هم پنج، پیش صاحب پنج هم پنج) مگر این همه رهبران جهادی که امروز به کرسی های بلند دولتی تکیه زده اند از این مداخله آگاهی ندارند؟

مگر گروه های چریکی و تعلیمات نظامی ایشان در خاک پاکستان صورت نمی گرفت؟

مگر نظامیان پاکستان یکجا با مجاهدین در جبهات مختلف علیه شوروی ها اشتراک نمی کردند؟

پس امروز از کجا پاکستان این جرأت را پیدا می کند که از وجود این همه مداخلات نظامی در افغانستان انکار می کند، همین طور که دیروز به حزب دیموکراتیک خلق این مداخلات را انکار می کرد و رهبری فعلی کابل هم در این انکار همدست شان بودند، امروز عین روش را در مقابل حکومت آقای کرزی در پیش گرفته است، این ناشی می شود از یک سیاست گند و دیپلوماسی ضعیف خارجی کشور ما. از اینرو خانم حنا گهر میگوید که گفتار آقای کرزی مضحک است ولی وزرات خارجه افغانستان در مورد خاموشی اختیار می کند و این مداخلات را افشاء نمی کنند.

راکت ها از خاک پاکستان به داخل خاک افغانستان اصابت میکند ده ها کشته و زخمی بجا می گذارد ولی دولت از احتجاج دیپلوماتیک خود داری می کند، کاروان های تاجران افغان در خاک پاکستان بر خلاف همه قرار داد های که میان دو کشور به اساس قوانین بین المللی عقد شده و وجود دارند، توقف داده می شود تا سرحدی که بسیاری از مواد غذائی تاجران افغان ضایع می گردد و هم بخاطر توقف از ایشان تکس اضافه گرفته می شود، ولی پاکستان

از آن منکر است و آنرا گاهی سوء تفاهم و گاهی یک بهانه دیگر می تراشد و از مسؤلیت آن شانه خالی میکنند ولی باز هم از مداخله در امور داخلی افغانستان به نفع گروه جانب دار خود انکار می کند و کابل خاموش است این خاموشی ها جسارت پاکستان را جز آنکه بیشتر کند فایده ای دیگر نخواهد داشت.

تلاش هایی که از طرف امریکا جهت گشایش دفتر طالبان در قطر به راه انداخته شد؛ و طور جدی پیگیری می شود، طبق گفته آقای کرزی که پیش از سفر به پاکستان و اشتراک در مذاکرات سه جانبه در یک گفتگو در مورد صلح با طالبان، طی یک مصاحبه ای که با روزنامه امریکایی وال ستریت ژورنال مطرح نمودند؛ گفته است:

"تماس هایی میان دولت امریکا و طالبان صورت گرفته است، تماس هایی میان دولت افغانستان و طالبان نیز وجود داشته است" آقای کرزی می افزاید:

"تماس هایی هم صورت گرفته که همه یکجا در آن دخیل بوده ایم، به شمول طالبان".

نکته مهم و خیلی جدی این است که قبل از اینکه آقای کرزی این مسئله را افشاء کند سازمان های جاسوسی پاکستان بخصوص آی. اس. آی. از آن آگاهی داشتند، از اینرو این مسئله باعث شده بود که پاکستان با در نظر داشتن روابط نسبتاً تیره که با امریکا داشت و نمی توانست از طریق ایشان این گفته ها را تعقیب و به نفع خود بچرخاند بناءً خواستند که خود را در این مذاکرات به شکلی از اشکال شامل سازند تا از این پروسه دور نمانده و همیشه ابتکار عمل داشته باشند، و از هر نوع پروسه صلح میان افغان ها باید خود را آگاه نگه دارند تا بتوانند آنرا بشکلی از اشکال سبوتاژ کند و یا منافع خود را در آن رقم زنند، از این رو چون پاکستان خود را در یک انزوا دید وزیر خارجه خود خانم حنا کهر را فوراً به کابل فرستاد، تا حسن نیت خود و علاقمندی خود را به صلح در افغانستان نشان دهد و با رهبران دولتی ملاقات انجام دهد، لازم بود که آقای حامد کرزی با خانم حنا کهر در کابل هیچ نوع ملاقات انجام نپدید. این کار هم از نظر دیپلماتیک کار نادرست نبود و هم نشان دهنده قدرت دولت افغانستان بود که از اتکاء به نفس آن نمایندگی می کرد و هم به پاکستان نشان می داد که بدون پاکستان هم کابل می تواند پلان صلح خویش را پیاده کند، به این ترتیب پاکستان و ارگان های جاسوسی آنرا بیشتر تحت تأثیر قرار می داد، و به ایشان ذهنیت منفی خلق می کرد، و آنها در این جهت تلاش بیشتر طبعاً با پیشنهادات بیشتر باز هم مراجعه می کردند و بیشتر علاقمند تماس با دولت کابل می شدند تا خود را به هر شکلی که ممکن است شامل جریان مذاکرات نمایند. ولی بدبختانه که چنان نشد، و ارگان های امنیتی کابل در رأس آقای کرزی اشتباه دیگر را انجام دادند و با خانم حنا کهر ملاقات نمودند، این عمل به پاکستان باز هم جان تازه داد و دریافت که کابل هنوز هم محتاج پاکستان است و پاکستان هنوز هم در جلو قرار دارد تا در برابر کابل استادگی کند که مصاحبه وزیر خارجه پاکستان بعد از ملاقات سه جانبه در پاکستان نشان دهنده آن است و به این ترتیب دولت کابل یک چانس خوب را از دست دادند.

افغانی ساختن مذاکرت :

با وجود اشتباهات که از روز اول تا امروز پیهم صورت گرفته است اکنون لازم است تا راهی دیگر را در پیش گرفت، از ملاقاتی که آقای کرزی با مولانا سمع الحق رهبر جمعیت العلمای پاکستان انجام دادند و در این گفتگوها از آقای مولانا جهت تحکیم صلح در افغانستان دعوت کردند.

مولانا سمیع الحق در صحبت با آژانس خبر رسانی اسوشیتد پرس گفت که حامد کرزی برای ترغیب طالبان به مذاکره و پیوستن آنها با روند صلح از او کمک خواست. سیمع الحق به اسوشیتد پرس گفت که رئیس جمهور باید برای ایجاد اعتماد با طالبان اقداماتی را روی دست گیرد زیرا طالبان به حکومت افغانستان اعتماد ندارد. و در صورتی که حکومت افغانستان موقف واضح در مقابل طالبان داشته باشد وی حاضر است در این راستا کمک کند.

باید گفت که این احزاب مذهبی که در پاکستان وجود دارند به شکلی از اشکال با سازمان جاسوسی نظامی پاکستان در ارتباط می باشند و هم تحت اثر آن قرار دارند که این خواست آقای کرزی نه تنها هیچ جایی را نخواهد گرفت بلکه زمینه برای ایجاد بازی جدید باز خواهد کرد که کابل در آن نفع نخواهد داشت به جای آن بهتر است که روش دیگر را پیش بگیرند و سیاست ها را هم آهنگ سازند.

حال اگر جانب امریکا واقعاً بخواهد که این مذاکرات را افغانی سازد و از قطع جنگ حمایت میکند و از اشتباهات پند گرفته است، باید از امکانات بسیار قوی که در دست دارد استفاده مؤثر کرده و این امکانات را در اختیار دولت کابل قرار دهد و یا مشترکاً از آن استفاده نمایند و خواست جانب طالبان را از طریق دولت افغانستان بپذیرد و به دولت کابل هم شرایط و امکانات را فراهم کند تا از یک طرف اعتماد ازی شود و از طرف دیگر اتوریته دولت کابل بالا برود تا جانب مقابل به آن معتقد شود که حکومت کابل از حمایت کامل برخوردار است، در این صورت میتوانند درب یک مذاکره بین الافغانی را به خوبی باز کنند و پاکستان را به حاشیه برانند در غیر آن صورت هر نوع معامله پنهانی امریکا با هر جانب که باشد ختم جنگ را در افغانستان به ارمغان نخواهد آورد.

پایان